

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2020, č. j. 8 A 57/2020 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí, odbor regionálního rozvoje a stavebního úřadu, rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017, č. j. MUFO 9758/2017, (dále jen „rozhodnutí ze dne 22. 3. 2017“), umístil na žádost třetí osoby stavbu - vodovodní přípojky a vnitřního rozvodu na pozemcích parc. č. X, X, st. X, X a X v k. ú. N. V. u F. n. O.

[2] Žalobkyně učinila dne 17. 7. 2017 podnět k provedení přezkumného řízení podle § 94 správního řádu ve vztahu k rozhodnutí ze dne 22. 3. 2017. Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“), dospěl k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí ze dne 22. 3. 2017 bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí nezahrnul žalobkyni mezi účastníky řízení). Zahájil tudíž usnesením ze dne 21. 3. 2018, č. j. MSK 47574/2018, přezkumné řízení. Proti němu se žalobkyně bránila odvoláním, které

žalovaný zamítl. Následně však krajský úřad rozhodnutím ze dne 6. 11. 2018, č. j. MSK 47574/2018, sp. zn. ÚPS/8870/2018 (dále „rozhodnutí ze dne 6. 11. 2018“), přezkumné řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu zastavil. Shledal, že újma, která by vznikla žadatelce o vydání územního rozhodnutí v důsledku jeho zrušení, by byla ve zjevném nepoměru k újmě stěžovatelky. Proti tomu se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2019, č. j. MMR-812/2019-83/105 (dále jen „rozhodnutí ze dne 8. 3. 2019“) zamítl a rozhodnutí ze dne 6. 11. 2018 potvrdil. Žalobkyně na to dne 2. 3. 2020 učinila podnět k provedení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutí ze dne 8. 3. 2019.

II.

[3] Žalobkyně se následně žalobou podanou dne 18. 5. 2020 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, který měl spočívat v tom, že žalovaný nevydal sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení, resp. usnesení o zahájení přezkumného řízení na základě jejího podnětu ze dne 2. 3. 2020. Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud poté, co shrnul předpoklady ochrany podle § 82 s. ř. s. a odkázal na relevantní judikaturu kasačního soudu, shledal, že tím, že žalovaný žalobkyni nevyrozuměl v zákonem stanovené lhůtě o tom, jakým způsobem naložil s jejím podnětem k zahájení přezkumného řízení, nemohlo dojít bez dalšího k zásahu do jejích veřejných subjektivních práv. Ostatně ani žalobkyně netvrdila, čím konkrétně měla být její veřejná subjektivní práva dotčena. Městský soud upozornil, že samotné nezahájení přezkumného řízení nemůže být pojmově nezákonným zásahem, neboť na zahájení takového řízení není právní nárok. Za pochybení žalovaného nepovažoval městský soud ani skutečnost, že nesdělil důvody nezahájení přezkumného řízení ve lhůtě 30 dnů od podání podnětu žalobkyně, jak vyplývá z § 94 odst. 1 správního řádu, ale učinil tak teprve ve sdělení ze dne 21. 3. 2020, tedy až po podání zásahové žaloby. Městský soud uvedl, že se jedná se o lhůtu pořádkovou, a její nedodržení s sebou tudíž nenese žádné závažné procesní důsledky.

[5] Městský soud tedy shrnul, že žalovaný nebyl povinen přezkumné řízení zahájit, a proto nemohla být žalobkyně nijak dotčena na svých veřejných subjektivních právech jeho nezahájením, a nemůže se jí tudíž bez dalšího významněji dotknout ani skutečnost, že o důvodech nezahájení nebyla vyrozuměna ve stanovené lhůtě.

III.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně vymezil předmět řízení. Tím nebylo nezaslání sdělení o nezahájení přezkumného řízení ve stanovené lhůtě, ale nečinnost žalovaného ke dni podání žaloby. Rozsudek je tak zatížen nepřezkoumatelností. Městský soud měl vzhledem k žalobnímu petitu vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Jelikož ten se liší od stavu ke dni vydání rozsudku, je rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a současně došlo k nesprávnému posouzení

pokračování

právní otázky. Městský soud nepopřel, že v době zásahu nečinnost žalovaného ještě trvala, neboť sdělení o neexistenci důvodů pro zahájení přezkumného řízení bylo stěžovatelce doručeno dne 29. 6. 2020, tedy teprve po podání žaloby (18. 5. 2020). Městský soud proto měl odpovědět na otázku, zda tato nečinnost žalovaného ke dni podání žaloby představovala nezákonný zásah.

[8] Stěžovatelka současně upozorňuje na vnitřní rozpornost odstavců 14. a 20. napadeného rozsudku. Městský soud nejprve (v odst. 14.) uvedl, že neshledal žádné zásadní skutkové a právní okolnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od již vyslovených názorů správních soudů v obdobných věcech, a proto považoval žalobu za nedůvodnou. Následně však v odst. 20. svého rozsudku uvedl, že „*v projednávaném případě shledal důvod se od nastíněného právního názoru správních soudů odchýlit, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou*“. Přitom ale neuvedl, v čem mělo toto odchýlení se spočívat. Napadený rozsudek je i proto nepřezkoumatelný.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační uvádí, že rozhodnutí ze dne 8. 3. 2019 je od 21. 3. 2019 v právní moci. V souladu s § 96 odst. 1 správního řádu tudíž mohlo být přezkumné řízení zahájeno nejpozději do 21. 3. 2020. Stěžovatelka však podnět k jeho zahájení učinila krátce před uplynutím této jednorocní lhůty k zahájení přezkumného řízení podáním doručeným správnímu orgánu dne 9. 3. 2020. Ministryně pro místní rozvoj tudíž sdělením ze dne 17. 6. 2020, č. j. 13521/2020 – 31, stěžovatelce sdělila, že nejen, že zahájení přezkumného řízení není důvodné, ale kvůli uplynutí prekluzivní lhůty není ani možné. Toto sdělení stěžovatelka obdržela dne 29. 6. 2020.

[10] Žalovaný také poukazuje na skutečnost, že je mu z úřední činnosti známo, že rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019 bylo předmětem soudního přezkumu, v rámci něž Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 3. 12. 2019, č. j. 25 A 82/2019 - 35, žalobu zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku je předmětem řízení u Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 8/2020.

[11] Žalovaný dále zdůrazňuje, že zahájení přezkumného řízení není v dispozici účastníků řízení a ani nevydáním usnesení o jeho zahájení či sdělením o jeho nezahájení proto nemohlo dojít k zásahu do stěžovatelčiných práv. Veřejné subjektivní právo na zahájení řízení z moci úřední totiž neexistuje. Žalovaný taktéž poukazuje na četnou judikaturu kasačního soudu vztahující se k problematice zásahových žalob a navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Kasační soud předesílá, že nyní posuzovaná věc je právně i skutkově obdobná s věcí téže stěžovatelky posuzované tímto soudem v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 As 270/2020 - 28. Neshledal tudíž důvod se od závěrů v tomto rozsudku vyslovených odchýlit ani v souzené věci a v dalším z nich proto vychází.

[15] Stěžovatelka předně tvrdí, že městský soud nesprávně vymezil předmět řízení, neboť jím nebylo nezaslání sdělení o nezahájení přezkumného řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne podání podnětu k zahájení přezkumného řízení, ale nečinnost žalovaného ke dni podání žaloby.

[16] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že žalobou se stěžovatelka domáhala, aby městský soud: „1. *určil, že nevydání sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení, resp. usnesení o zahájení přezkumného řízení, žalovaným k podnětu žalobkyně ze dne 02. 03. 2020 je nezákonným zásahem*, 2. *uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady spojené se soudním řízením.*“ V žalobě stěžovatelka uvedla, že spatřuje nezákonný zásah v tom, že žalovaný dosud nevydal usnesení o zahájení přezkumného řízení, resp. sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení. Skutečnost, že tak neučinil v zákonem stanovené lhůtě, považovala za rozporné se základními zásadami správního řízení a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný ve věci sp. zn. 6 As 253/2014, podle něhož žádné obdržené podání nemá správní orgán zcela ignorovat a bez dalšího založit *ad acta*.

[17] Stěžovatelka se k tomu, co je předmětem řízení, následně vyjádřila i v replice k vyjádření žalovaného, v níž opakovala, že předmětem žaloby je „*určení, že nevydání sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení, resp. usnesení o zahájení přezkumného řízení, žalovaným k podnětu žalobkyně ze dne 02. 03. 2020 je nezákonným zásahem*“, a podstatou sporu je tudíž odpověď na otázku, zda tato nečinnost žalovaného, která trvala v době podání žaloby (dne 18. 5. 2020), může či nemůže představovat nezákonný zásah.

[18] Právě uvedeným předmětem řízení se však městský soud zabýval. V odstavci 14. napadeného rozsudku poukázal na skutkově a právně obdobné případy, v nichž správní soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, dospěly k závěru, že pokud správní orgán nevyrozuměl ve stanovené lhůtě podatele o tom, jakým způsobem naložil s jeho podnětem k zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, nemohlo dojít bez dalšího k nezákonnému zásahu do jeho veřejných subjektivních práv podle § 82 a násl. s. ř. s. K tomu dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 10 As 142/2017 - 37, městský soud doplnil, že ne každá nečinnost správního orgánu je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. a upozornil též na skutečnost, že stěžovatelka konkrétní dotčení svých veřejných subjektivních práv ani netvrdí, s výjimkou nedodržení ve správním řádu stanovené lhůty ze strany správního orgánu. Z uvedeného důvodu se také městský soud následně věnoval právě i zmíněnému nedodržení lhůty ke sdělení o nezahájení přezkumného řízení či vydání usnesení o jeho zahájení. Přitom dovodil, že byť žalovaný v souzené věci tuto lhůtu nedodržel, nemohlo ani tím být zasaženo do stěžovatelčiných veřejných subjektivních práv. Zde odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 9 As 136/2017 - 49, a rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 17 A 15/2019.

pokračování

[19] Jinými slovy městský soud shledal, že pokud nemohla být stěžovatelka dotčena na svých veřejných subjektivních právech nezahájením přezkumného řízení, nemohla se jí bez dalšího významněji dotknout ani skutečnost, že o důvodech nezahájení nebyla vyrozuměna ve stanovené lhůtě. Městský soud tak plně vyčerpal předmět řízení, přičemž dospěl k závěru, že nevydání usnesení o zahájení přezkumného řízení, resp. sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení, nebylo nezákonným zásahem. Uvedená stížnostní námitka tudíž není důvodná.

[20] Stěžovatelka dále namítá, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, resp. je nezákonný, neboť městský soud nevycházel ze skutkového a právního stavu v době zásahu. Ten se přitom odlišoval od skutkového stavu ke dni vydání rozsudku.

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že skutkový a právní stav v době vydání rozsudku a v době zásahu nebyl totožný, neboť žalovaný sdělil stěžovateli důvody nezahájení přezkumného řízení až v průběhu řízení o žalobě, tedy po jejím podání. Je nutné s ní rovněž souhlasit v tom, že z hlediska posouzení věci (nečinnosti žalovaného při vyřizování podnětu stěžovatelky) je následný postup žalovaného po podání zásahové žaloby irelevantní, neboť stěžovatelka se domáhala deklarace nezákonného zásahu ze strany žalovaného. Z rozsudku městského soudu však nevyplývá, že by rozhodoval podle stavu, který zde byl v době vydání jeho rozsudku. Městský soud toliko posuzoval, jak již shora uvedeno, a to zcela ve shodě s obsahem žalobního žádání, zda tvrzená nečinnost žalovaného, je nezákonným zásahem. Dospěl přitom k výše uvedenému závěru, že tomuto tak není. Vzhledem k tomu, že z rozsudku je zřetelně patrné, jaký zásah městský soud posuzoval, a také, že si byl vědom znění žalobního petitu, v němž se stěžovatelka domáhala deklarace tvrzeného nezákonného zásahu (viz odst. [15]), nelze pochybovat o tom, že městský soud respektoval i § 87 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s. Opak totiž z napadeného rozsudku neplyne. Skutečnost, že městský soud tvrzený zásah nepovažoval za nezákonný zásah proto, že nesplňuje všechny definiční znaky vyplývající z § 82 s. ř. s., je z rozsudku zřejmý. Z ničeho však nelze dovodit, že by městský soud tento závěr (že tvrzená nečinnost žalovaného není nezákonným zásahem) učinil na základě skutečnosti, že vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho rozhodování. Tudíž ani uvedená kasační námitka není opodstatněná.

[22] Jak již shora uvedeno, proti nezahájení přezkumného řízení se nelze úspěšně bránit zásahovou žalobou, jelikož v takovém případě absentuje zásah do veřejných subjektivních práv podatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 - 46, nebo ze dne 4. 4. 2018, č. j. 10 As 374/2017 - 51). Jelikož chybí zásah do veřejných subjektivních práv podatele při samotném nezahájení přezkumného řízení, o to méně může dojít k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv tím, že mu bez dalších relevantních okolností pouze nebudou ve stanovené lhůtě oznámeny důvody nezahájení takového řízení. Zákon neposkytuje ochranu proti veškeré nečinnosti správního orgánu, ale pouze tam, kde má tato nečinnost závažný dopad na práva účastníků. O takovou situaci se v nyní projednávané věci nejedná, neboť absence reakce ze strany žalovaného ve stanovené pořádkové lhůtě nemohla s ohledem na neexistenci jeho povinnosti zahájit

přezkumné řízení zasáhnout do právní sféry stěžovatelky takovou intenzitou, aby se jednalo o nezákonný zásah. Městský soud ani v tomto posouzení nepochybil.

[23] Nakonec stěžovatelka poukazuje na vnitřní rozpornost odstavců 14. a 20. napadeného rozsudku a má za to, že tato vnitřní rozpornost zakládá jeho nepřezkoumatelnost.

[24] Městský soud v odst. 14. napadeného rozsudku uvedl, že „[v] judikatuře správních soudů existují již pravomocně skončené případy, jejichž právní obsah byl podobný či dokonce totožný s nyní projednávanou věcí. V některých případech byla žalobkyně navíc jednou ze stran daného právního sporu. Stručně shrnuto, správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu dospěly k závěru, že pokud správní orgán nevyrozuměl ve stanovené lhůtě podatele o tom, jakým způsobem naložil s jeho podnětem k zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, nemohlo dojít bez dalšího k nezákonnému zásahu do jeho veřejných subjektivních práv ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Městský soud v projednávané věci neshledal žádné zásadní skutkové či právní okolnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od tohoto právního názoru správních soudů, a proto shledal podanou žalobu jako nedůvodnou.“ (zvýrazněno kasačním soudem).

[25] Závěrem svého rozsudku městský soud v odstavci 20. uzavřel, že „[m]ěstský soud v projednávaném případě shledal důvod se od nastíněného právního názoru správních soudů odchýlit, a proto žalobu zamítnul jako nedůvodnou.“ (zvýraznění přidáno).

[26] Jakkoliv je při prostém porovnání uvedených úvah zřejmé, že jsou v rozporu, nutno k posouzení uvedené stěžovatelčiny námitky vyjít nejen ze dvou vět výše zvýrazněných, nýbrž z obsahu celého rozsudku, tedy jak z jeho výrokové části, tak i z odůvodnění v jeho úplnosti. S výjimkou užití slova „shledal“ v odst. 20. napadeného rozsudku je ze všech ostatních částí (včetně odůvodnění výroku o nákladech řízení) jasně patrné, že městský soud ve svých závěrech navázal na předchozí judikaturu správních soudů, která skutkově a právně obdobné věci jako je ta nynější posuzuje shodně tak, že nečinnost spočívající v nevydání usnesení o zahájení přezkumného řízení, resp. sdělení o neshledání důvodů pro jeho zahájení není nezákonným zásahem. A s tímto závěrem se městský soud prokazatelně ztotožnil. To bylo také důvodem pro zamítnutí žaloby, jak uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Je tak nade vší pochybnost jasné, že výlučně chybou v psaní, tedy v důsledku lidské nepozornosti, kterou nelze nikdy zcela vyloučit, došlo k tomu, že v odst. 20. napadeného rozsudku namísto slova „neshledal“ městský soud uvedl slovo „shledal“.

[27] S ohledem na skutečnost, že ostatní části napadeného rozsudku, tedy jak výrok, tak i celá stěžejní část odůvodnění v odst. 11. až 19., obsahující všechny argumenty podporující závěr městského soudu o nedůvodnosti žaloby, jsou ve vzájemném souladu, a to i pokud jde o výrok o nákladech řízení a jeho odůvodnění (viz odst. 21. napadeného rozsudku), je nepochybné, jaký právní názor městský soud zaujal k nastoleným sporným otázkám. Uvedená chyba v psaní obsažená v jednom slově v odstavci 20. napadeného rozsudku nemůže v souzené věci zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti. Ostatně i stěžovatelka sama dobře rozuměla obsahu napadeného rozsudku tak, že její žalobě se nevyhovuje právě z důvodů,

pokračování

které městský soud správně vysvětlil v části III. napadeného rozsudku. Právě proti těmto závěrům se tudíž v kasační stížnosti věcně vymezovala. Uvedená nepřesnost obsažená v napadeném rozsudku spočívající v uvedení slova „*shledal*“ namísto „*neshledal*“ nepředstavuje v nynější věci takový deficit přezkoumávaného rozsudku, jenž by zakládal jeho nepřezkoumatelnost a důvod pro jeho kasaci.

[28] Ostatně, i kdyby Nejvyšší správní soud přistoupil na stěžovatelčinu argumentaci a napadený rozsudek pro tuto, byť zjevně v důsledku lidského pochybení učiněnou, chybu v psaní, zrušil, v dalším řízení by městský soud nemohl učinit nic jiného, než toliko opravit toto jediné slovo (resp. doplnit předponu „*ne*“ ke slovu „*shledal*“) v odstavci 20. napadeného rozsudku a rozhodnout shodně. Takový postup představuje ryze formalistický soudní přezkum v řízení o kasační stížnosti, na který nyní Nejvyšší správní soud nehodlá přistoupit. Stěžovatelce by totiž nebyl ku prospěchu, příznivějšího výsledku v řízení o žalobě by nedosáhla a výsledkem by bylo pouze neúčelné prodlužování soudního řízení, což je v rozporu se zásadou procesní ekonomie.

[29] Z právě uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal naplněným žádný z uplatněných kasačních důvodů a uzavírá, že napadený rozsudek není ani nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ani se městský soud nedopustil pochybení při právním posouzení věci. Není tak naplněn ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[30] Pouze pro úplnost a nad rámec shora uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že z databáze u něj vedených řízení ověřil, že kasační soud již rozhodl o kasační stížnosti stěžovatelky podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 12. 2019, č. j. 25 A 82/2019 - 35, (viz odst. [10]), tak, že rozsudkem ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 As 8/2020 - 52, tuto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Také otázka zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, k němuž se vztahoval stěžovatelčin podnět k zahájení přezkumného řízení, již byla s konečnou platností vyřešena.

VI.

[31] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná a nemá tudíž právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému, který naopak byl účastníkem úspěšným, nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu